

Contes del Raval: Joan l'escopinada.

Un relat de: [Eric Martinez](#)

El petit Joan va entrar a correuita a les latrines del carrer del Carme. Havia estat tot el dia treballant, i donava gràcies a Déu per la fortuna d'haver tingut clientela. Joan l'escopinada, així era conegut al carrer, degut a la facilitat que tenia per transformar les botes més brutes, en les més netes de la ciutat de Barcelona.

Aquell dia havia treballat de valent, i a mitja tarda, es va comprar un entrepà de pernil, que en acabar la jornada, volia tornar a sortir del cos del Joan, per un forat diferent pel qual havia entrat.

En Joan va accedir ràpidament a la latrina, i sense pressa, va començar a defecar. En fer-ho, sentia una pau incomparable a qualsevol cosa...

-Diques on cony estan!

Va dir el Pinxo arrossegant en Carles Valderrama a l'interior de la latrina.

-Fem tard Pinxo.

Va dir el Punxó.

El Pinxo i el Punxó eren bessons. Havien vingut des de Girona al Raval, amb l'objectiu de fer-se un nom, i per Déu que ho havien aconseguit. Els dos bessons eren coneguts al barri per la seva crueltat, i la violència desmesurada que utilitzaven quan volien alguna cosa. Era millor no acostar-sí.

-I ara que merda faig jo?

Va dir el petit Joan per si mateix, encongit a la seva latrina.

-Et donarem tres segons perquè ens diguis on has amagat les joies...

-O et treure'm l'ànima del cos.

Van dir els dos bessons mentre treien les seves navalles.

El Carles Valderrama, espantat però a la vegada valent, els va mirar i va dir.

-Aneu a la merda!

Els dos bessons es van incorporar cap a ells clavant-li tot un conjunt de punyalades al tors...

-Maleït cabró.

-I ara que fem?

Un pet es va escoltar des de la latrina del petit Joan.

Els bessons es van dirigir cap a ella, i d'un cop van obrir la porta.

-Que fas aquí nen?!

-Caca.

Va dir el Joan espantat.

-Has escoltat alguna cosa del que hem dit?

-No senyors.

-Molt bé, així m'agrada, si et tornem a veure, et treure'm l'ànima del cos, d'acord?

El petit Joan va assentir plorant, i els dos homes van sortir enfadats de la latrina.

El Joan es va posar les mans al cap. Que aquells dos mala peça et diguessin que no volien tornar-te a veure, significava que havies de desaparèixer, però... On aniria ell? On podia anar? Només rentava botes.

El Joan va abaixar el cap, i trist i espantat, va mirar els seus excrements. Alguna cosa brillava.

El Joan va ficar la mà dins la latrina, i va començar a treure anells, penjolls, cadenes... Joies... Joies d'or... Totes elles...

El Joan no s'ho podia creure, i ràpidament, va amagar-les a les butxaques, i es va disposar a sortir de la latrina.

Mai més es va tornar a veure al Joan l'escopinada, ni al barri del Raval, ni en tota Barcelona.